

Защо кучетата съ коткитѣ и коткитѣ съ мишкитѣ се мразятъ.

(Моравска народна приказка).

Едно врѣме човѣкътъ далъ на кучето най-големата длѣжностъ: да пази него, дома и стадото му. Това било написано на хартия и прѣдано на кучетата.

Кучетата се възгордѣли, а коткитѣ почнали да имъ завиждатъ.

Събрали се коткитѣ на съвѣтъ и рѣшили да откраднатъ писмото на кучетата. Откраднали го и го скрили въ избата подъ разни вехтории.

Една мишка като търсѣла ядене, мушнала се подъ вехториитѣ и намѣрила писмото. Дотърчала радостна и съобщила на другаркитѣ си.

Събрали се мишкитѣ на съвѣтъ и почнали да обмислятъ, какво да направятъ намѣрената скжпоцѣнность.

Дълго врѣме се прѣпирали, и най-послѣ, най-старата мишка казала:

— „Сестрици, най-добрѣ е да изыдемъ писмото. Тогава нѣма да се боимъ, че ще ни го взематъ“.

Всички одобрили това. Безъ да се бавятъ, тѣ разкжсали писмото на парченца и го изыли.

Минало се врѣме. Събрали се кучетата на съборъ. Искали да прѣгледатъ писмото, съ което човѣкътъ имъ бѣше далъ най-почтенната длѣжностъ. Обърнали се къмъ кучето, на което било дадено да го скрие, и то хѣкъ-мѣкъ! — признало, че коткитѣ го откраднали.

Нахвърляли се кучетата на коткитѣ, за да имъ дадатъ писмото. Отначало тѣ се опирали, но като видѣли лошия край, изплашили се и отишли да го донесатъ. И го не намѣрили.

Сѣтили се коткитѣ, че тамъ, дѣто писмото било оставено, само мишка може да се пѣхне и се нахвърляли срѣщу мишкитѣ да го искатъ.